

Det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister har faaet alle disse Betæneligheder paa et lidt sent Tidspunkt. Paa den anden Side glædede det mig dog — for saa vidt jeg kunde høre Forhandlingerne herovre fra — at de Indvendinger, Ministeren havde at gøre, ikke vare af stor Betydning. Saa vidt jeg opfattede hans Udtalelser, var det gennemgaaende Ting af mindre væsentlig Betydning, og som man vel nok kan blive enig om, han havde noget imod, blandt andet gjorde den højtærede Minister en Bemærkning med Hensyn til § 14, 2det Stykke, sidste Punktum, hvor der staar: „Ligeledes bør Formanden, hvis ingen af Parterne paafalder Arbejdsretten som Enighedskammer, søge at formaå dem til at gøre det.“ Derom bemærkede den højtærede Minister, at hvis Formanden henvender sig til en af Parterne, lægger han derved en moralsk Tryk paa denne Part. Det forekommer mig imidlertid netop ikke at være saa ilde, om Formanden saaledes kunde naå til at lægge et moralsk Tryk paa Parterne, enten det nu er paa den ene eller den anden. Han maatte egentlig helst kunne lægge Tryk paa begge Parter. Det synes mig at ville stemme med hele Forslagets Karakter og det Formaal, som her tilstræbes, at Formanden dog kunde lægge et vist Tryk paa en vrangvillig Part. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved disse Punkter, da der vistnok ved fortsat Forhandling uden stor Vanskelighed vil kunne opnaå Enighed derom. Kun med Hensyn til et enkelt Punkt, hvor jeg staar blandt et Mindretal i Udvalget, skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger. Den højtærede Justitsminister udtaalte, at det vilde stemme bedst med alle de Analogier, man kunde drage af den bestaaende Retsordning, at Formanden i Arbejdsretterne blev kongevalgt lige som andre Dommere. Der synes det mig, at den højtærede Minister staar lidt paa samme Standpunkt som ved 1ste Behandling, hvor han, som det synes mig, tog noget formelt paa Sagen. Her foreligger nemlig ikke Spørgsmaal om en Udvikling af det bestaaende Retsystem. Her er der derimod Tale om at inddrage helt ny Forhold under retslig Afgørelse og at gøre det paa et helt andet Grundlag end det, hvorpaa det nuværende Retsystem hviler. Dermed vil det ogsaa stemme, at Formanden bliver valgt paa anden Maade end ellers, og jeg tror netop, at det vil have væsentlig Betydning for disse Retters Fremtid og for den Tillid, de maa nyde, hvis de skulle føre til et heldigt Resultat, at Formanden kan blive valgt af Parterne som Bisiddere. Jeg indrømmer, at det ikke er nogen heldig Maade at vælge en Dommer

paa, at han skal kunne vælges ved Lodtrækning, men jeg tror, at denne Udsigt til Lodtrækning vil føre til, at Partierne saa vidt mulig enes; thi hvis de ikke blive enige, og det gaar til Lodtrækning, risikere begge at faa den Formand, de ikke ville have, og det vil lægge et stærkt Tryk paa dem med Hensyn til Enighed. Hvis man frygter for, at det skulde føre til, at man ikke skulde finde en dertil kvalificeret Mand, har man jo i Bestemmelsen om Ministerens Stadsfæstelse en Garanti i saa Henseende. Uagtet jeg ikke har noget Haab om at se vort Mindretalsforslag gaa igennem, glædede det mig dog at høre, at den højtærede Minister stillede i Udsigt, at Udviklingen maatte kunne føre i den Retning. Den højtærede Minister syntes at mene, at man nu maa have en kongevalgt Formand til at sætte Sagen i Træk, men at man maatte, naar der i Løbet af nogle Aar er indvundet Erfaringer, kunde gaa i den Retning, jeg her har omtalt. Det glædede mig, at den højtærede Minister har den Mening, og dette synes mig ogsaa at være et Bevis paa, at Mindretallet ikke har set rent galt ved sit Forslag om, at Formanden skal vælges af Bisidderne. Men netop dette, at det er et nyt Omraade, man her er inde paa, turde maatte tale for, at man ikke gik den Vej, som den højtærede Justitsminister ønsker. Det kunde dog være, at en Mand, som stod noget uafhængig af de gældende Traditioner i den nuværende Retspleje, vilde som Formand finde noget lettere Vej i disse Forhold end en Mand, som er indarbejdet i den bestaaende Retspleje. Naar den højtærede Minister holdt paa at faa en kongevalgt Formand, var det vel netop ogsaa nærmest for at faa en Mand, der havde Erfaring i den bestaaende Retspleje, men der vilde dog derved maatte blive Fare for, at en saadan Mand vilde lede Arbejdsretterne i en lignende Skure som den, den bestaaende Retspleje er inde paa, og det er jo netop ikke Meningen her. Hvis altsaa den højtærede Minister kunde tænke sig det som ønskeligt, at der en Gang bliver en, om jeg saa maa sige, folkevalgt Formand, valgt af Bisidderne, tror jeg, at det vilde være bedre at gøre det saaledes straks, end om man med den højtærede Minister først saa Tiden an og senere gik til det, naar der havde fæstnet sig nogen Praksis. Uanset dette Punkt, som jeg for øvrigt tillægger megen Betydning, maa jeg erkende, at Forslaget, som det foreligger her, er et overordentligt bethdningsfuldt Fremskridt. Det har ganske vist under Forhandlingerne i Udvalget modtaget forskellige Ændringer; men jeg skal være ganske enig med det ærede Medlem fra Christians-